

JAUNAIS CELS

Agrofirmas «Sorkonais Oktobris» laikrosts

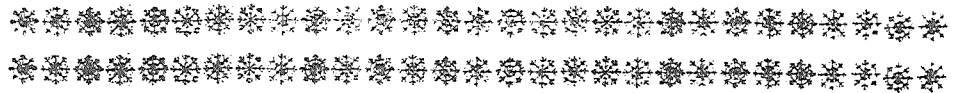
Ko katrs spējis

Apkopoti kombainieru darba šā gada ražas novākšanā galdie rezultāti. Pēc ilggadīgo zālāju sēklas lauku novākšanas, pārreķinot tos graudos, kā arī saskaitot visas iekultās graudu tonnas, ir sadalīti stāvokļi (tonnas):

J. Ozoliņš — 807,485,
V. Givoina — 778,580,
A. Babris — 583,145,
V. Abajevs — 578,575,
V. Podskočevs — 538,010,
V. Agafonovs — 492,095,
I. Pastars — 409,064,
P. Leonovs — 362,115,
K. Anuškovs — 329,895,
S. Anuškovs — 303,530,
A. Vasiļkovs — 287,091,
V. Bahanovs — 250,197,
A. Gvozdevs — 225,266,
A. Tolstopjatovs — 221,742,
I. Vibornais — 220,460,
V. Kosmačs — 167,765,
G. Kuprenovs — 136,885.

Romas Pāvests apmeklēs Aglonu

Šajās dienās Televīzijas jaunumu dienests (Maskava) parādīja Romas pāvesta Jāņa Pāvila II portretu un paziņoja, ka augstais viesis nolēmis aizbraukt pie Latvijas katoļu pirmā kardināla Julijana Vaivod. kapa uz Aglonu un paklanīties viņa pīšļiem. Kad mums būs parādīts šis lielais gods, pagaidām nav zināms.

Labdarības misija

Divas dienas — 29. un 30. septembrī — Preiļos turpinās pasākumi pēc labdarības akcijas programmas, ko bija sarīkojuši Latvijas Bērnu fonds un Evāģēliski kristīgās baptistu draudzes (VFR) locekļi Latgales daudz bērnu ģimenēm un bērniem. Kultūras programmas režisors un autors — Ilmārs Elerts.

Akcijas ietvaros bija daudzi interesanti un saistoši pasākumi, to starpā multiplikācijas filmu skatīšanās kinoteātrī «Ezerzeme» un tikšanās ar Rīgas zīmēto multiplikācijas filmu studijas «Dauka» filmu veidotājiem M. Putniņu un

J. Cimmermani, bet rajona kultūras namā koncertus sniedza filharmonijas mākslinieki Nora Novika un Rafi Hara-džanians, bērni Daina un Reinis Lapas, koris «Dēkla», ko vada Arnolds Skride. Turpat, kultūras namā, lieīškās mākslas meistari rādīja, kā top keramikas izstrādājumi, kā vajag tamborēt, pīt skaistus grozus un iegūt līdzenu diegu ar ratiņu, bet leļļu studijas «Rūķis» jaunie dalībnieki rādīja, kā no visiem pieejamiem priekšmetiem var izveidot interesantas rotaļlietas, masku balles kostīmus, kā zīmēt gleznas. Katram apmeklētā-

jam bija dota iespēja visu izmēģināt pašam, pārbaudīt sevi. Vakarā turpat turpinās rotas un spēles, bija jāpadzen nejaukais Velns un viņa līdzgaitniece Ragana, bet noslēgumā visi saņēma svečītes un noskatījās ugunošanu pie parka vārtiem.

Otrā diena bija veltīta viesu uzņemšanai. Preiļi bija nodoti bērniem. Viņiem par godu notika dievkalpojumi. Pie mums bija ieradusies daudz bērnu ģimenes no Rēzeknes un citiem Latgales rajoniem piedalījās vērtīgu mantu loterijā, citos svētku pasākumos.

PSRS izlases komandai

1. oktobrī mūsu saimniecībā bija ciemiņi no Ukrainas, viņi izraudzījās labus zirgus, kuri nosūtīti uz Kijevas apgabala brīvprātīgo sporta biedrību jātnieku sporta bāzi. Jāpaskaidro lasītājiem, ka šī bāze ir viena no vadošajām zirgu iejādē PSRS izlases komandas komplektēšanai.

Sogad septembra sākumā mūsu kopsaimniecības zirgaudzētavā zirgu atlasī veica Nopelniem bagātais treneris A. Kovšovs, viņš ir arī vadošās klases zirgu treneris. Iejādei par piemērotiem tika atzīti pieci mūsu labākie rumaki, kopā par tiem kolhoza kasē ienāca 64 tūkstoši rubļu. Dārgākais no visiem izraudzījās ērzelis «Tango», tas novērtēts par 18 tūkstošiem.

Juris Astiņš,
sporta zirgu treneris agrofirmas zirgaudzētavā

Te dzimst „Gotiņas”

Ikreiz, kad gadās būt cietes rūpnīcā, kas ir mūsu kopsaimniecības trešais ražošanas iecirknis, nevar paiet garām konfekšu «Gotiņas» ražošanas iecirknim. Pēc vasaras skalā un rosīgā darba, kad konfekšu iefīšanā šeit strādāja daudz skolēnu, kļuvis klusāk: palikušas, tā sakot, tikai kadru strādnieces. Viņu rokas veikli satver krāsaino papīriņu un ielīm svaigi vārīto masu, ko pirms tam sadala vajadzīgos gabaliņos. Veikalos parādās tādas konfektes, kas jau nogatavojušas, savu laiku izturējušas uzņēmuma glabātuvā.

Attēlos: Jefimija Ivanova un Silvija Salinieca jau četrpadsmit gadus strādā konfekšu vārīšanā; produkcijas ietinēju kolektīvais portrets.

A. Mežmaļa teksts un foto

Zasekos — vistīrākais piens

12. septembrī kopsaimniecības «Sarkanais Oktobris» ražošanas apspriedē notika ļoti nopietna saruna par siera rūpnīcai piegādājamā piena kvalitāti. Izrādījās, ka dažu fermu vadītāji neinformēja uzskaitvedi par to, ka ne viss nodotais piens bijis I šķiras, vai arī krietni samazināja ne-kvalitatīvā piena daudzuma skaitļus. Tā tika pieļauta trīskārša kļūda: pirmkārt, tika pārmaksāts par paviršu darbu, otrkārt, diferencētā samaksa zaudēja savu audzinošo nozīmi un, treškārt, līdz ar to kopsaimniecība veicināja savas «darvas piles» ietecēšanu siera rūpnīcas piena produkcijas «medus mucā». Īpaši grēkojuši šajā ziņā jūlijā un augustā bija Aizupiešu un Progresā fermu kolektīvi. Toties tikai I šķiras piens tika piegādāts no Zasekiem un Baibām, bet jūlijā — arī no Leinišķiem un Duntišķiem.

Tikko aizvadīts septembris. Ko tagad rāda siera rūpnīcas laboratorijas un fermu pārziņu iesniegto datu salīdzinājums? Vispirms jāuzteic tās fermas, kas arī septembrī ražojušas tikai pirmšķirīgu pienu. Tās atkal ir Zaseki un Duntišķi. Pozitīvi var vērtēt arī to, ka ļoti godīgi savas kļūmes uzrādījuši Zabegu un Aizupiešu fermu kolektīvi. Savu kļūdu atzīšana ir pirmais solis ceļā uz to izlabošanu. Taču Progresā fermas uzrādītie I šķiras piena skaitļi atkal ir par 10 tonnām mazāki nekā siera rūpnīcas laboratorijas datus.

Laboratorija atzinusi par nepietiekami kvalitatīvu arī piena vedumu no Baibām 18. septembrī un no Leinišķiem — 20. septembrī. Par to, kā rādās šādas nesaskaņas dokumentācijā, runās agrofirmas direktoru padomes sēdē.

Kļusiem sociēm staigā mierš...

PEtrovskije. Ir tāda sādža mūsu kopsaimniecības pašā nomalē netālu no Gailišu ezera. Pašlaik tur dzīvo galvgnokārt pensionāri. Tie, kuri visu savu dienu dzīvi aizvadījuši kopībā, sākot no iestāšanās dienas, kas bijuši lopu kopsaimnieki. Kas visu savu dzīvi nekur tālāk nav spēruši kāju, kas ieradusies veikt nopirkusi vai no kolhoza saņēmuši mājas.

Viņu likums ir dažādi, dažādi bijuši arī katra ceļi un takas pa dzīvi. Par kopības sūdzās, pensiju un piemaksu, ko saņem no saimniecības, iztikai pietiek, varbūt šad tad sarūgtina kāds sīkums: savlaicīgi nav ticis aparts piemāju dārziņš, samaksāts par malkas atvešanu, bet to neved, pārmerīgajās rudens lietavās ceļi izšķīduši un nevar piebraukt pie mājas...

Viņi te ir zemnieku mantinieki un paši mūžīgie zemnieki, šīs pretenzijas, kā liekas, izsaka vien tādā, lai neapsīktu saruna ar svešu cilvēku, kurš ne gaidīts, ne saukts ienācis viņu klusajā stūrīti, nevis sūdzēšanās. Ir viņu mājās televizori, bet paši cilvēki jau gados, acis vairs nav tik spodras un ar avižu lasīšanu nodarbojas maz. Daudziem no viņiem pirmo reizi dzirdēts jaunums bija, ka kolhozs atmaksā mantiskās pajas daļu, ko apvienojuši kolhoza, ka tas gatavojas pāriet uz pajū sistēmu. No televīzijas pārraidēm viņi labāk informēti par pasaules notikumiem, ne par to, kas notiek tuvākajā apkārtnē.

Visās malās valda rudens, par spīti nīgrtajam un aukstajam lietum ar spilgtu saules dzeltenumu deg kļavas un ozoli, ar saviem tumši zaļajiem tērpiem lepojas egles - ko kurš stādījis un auszējis pie savas viensētas.

Katrā sādžas mājā tajā svētdienas vakarā neiegriezos, bet tur, kur biju, savus pensionāru gadus isināja cienījama vecuma cilvēki. Pie vieniem brīvajās dienās ieradusies bērni un mazbērni, palīdz apteot grūtko mājas soli, citi viņus gaida nākamajā reizē...

... Uz kalniņa, kur pa logiem paveras arī lietus diena skaists skats uz apkaimi, dzīvo Olga un Jānis Sondori. Viņa strādājusi par slaucēju, palīdzējusi dzīvesbiedram ganīt govīs, bet viņš, lai tāpat jau "pelnītā atpūta", turpina strādāt par naktssargu telišu novietnē. Dzīves otrajā pusē bijis par ganu, gadus 25, bet agrāk veicis posminieka pienā-

kumus. Viņi izeudzinājuši divus dēlus un meitu - Alberts, Jānis un Antoņina dzīvo un strādā Rēzeknē un tās tuvumā.

Turpat līdzās, uz citas pakalniņas, ir kaimiņienes Olgas Utinanes viensēta. Viņa ar ģimeni pirmajā dienā iestājusies tolaik mazajā kolhoza "Krasnij paharj", strādājusi laukos un vairāk par 10 gadiem fermā. Viņai ir divas meitas - Rēģina un Nellija, četri mazbērni - divi todiem kopā ar saviem vecākiem - Arvis un Gunita - bija ciemos pie vecmāmiņas un labprāt sesēdās kopā nofotografēties, paņēmuši savas iemīļotās rotalietas.

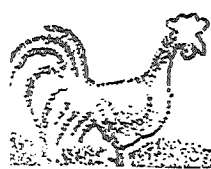
Te ir vēl viena klusa māja. Tā pieder kolhoza saimniece Feodora Uļjanova norūpējusies jāremontē, bet vienai nav pa spēkam. Visu dzīvi viņa nostrādājusi lopkopībā, pie mums ieradusies no Jēkabpils rajona, bet arī Petrovskos aizskrējusi daudzi gadi - kopš 1965. No tā laika strādāja arī fermā. Viņas dēls dzīvo un strādā kolhoza "Dzintars" - rajona otrā malā aiz Dubnas. Bet lai vecajai māmiņai nebūtu garlaicīgi, pie viņas atbraucis mazdēls Vasja, nosaukts par godu tēvam.

Sādžas otra daļa ir asfaltēta ceļa Preiļi-Feimani otrā malā, arī uz pakalniņiem. Stāsta, agrāk te bijušas 26 viensētas, līdz mūsu dienām saglabājusies kāda pietā daļa. Pirmā māja pie ceļa, ko būvē uz karjeru pie Riebiņiem (tas būs arī taisnākais uz ciematu, nevajadzēs braukt cauri Preiļiem) ir Sondoru ligzda, tās saimnieki - vecākie sādža, pamatiedzīvotāji, mīt uz tēvu zemes. Jānis sacis 85. savas dzīves gadu, laulātā draudzene - 82. Viņiem bijuši 15 hektāri zemes, uz pusēm ar brāli sadalījis tēva atstāto mantojumu. Viņu dēls Pēteris strādā turpat Petrovsku fermā, bet citi bērni devušies pasaulē: Alberts dzīvo Preiļos, strādā siera rūpnīcā, meita Malvīne Jelgavā, bet otrā - Monika - Jēkabpilī.

Otrais brālis savu viensētu uzcēlis augstāk kalnā, viņš krita karā un paglabāts pie Aiviekstes, visas rūpes daļa un divu meitu audzināšanā atstādams vienai pašai Monikai. Un viņa nav pievilusi. Dēls Bronislavs strādā par buldozeristu CRBP (Preiļi), Leontīne - kolhoza, Solomeja ir konditore Preiļos.

Tovakar nebija tik daudz laika, lai paciemotos arī atlikušajās sādžas viensētās. Tomēr domāju, ka arī tur ar mierīgu un priecīgu par labiem bērniem apdavinātu dzīvi dzīvo vecie ļaudis. Kā viņi paši nešķīrami bijuši saistīti ar zemes darbiem, tā tādus audzinājuši arī mantiniekus.

Lobreit Latgola

№ 10

NŪVODA LITERATU APVĪNEIBA

№ 10

LEONARDS LATKOVSKIS

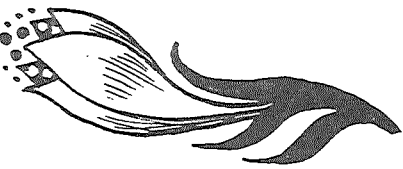
Veļtējums tāvam

Zam zaļu syunu jumes
Tu šyupuli maņ kori,
Beļ nagaisi un skumes,
Un vēji gōja pōri.

Apleik kupli kļovi
Kai sardze stōvēja,
Pa stygu sūli tovi
Beļ drūsā aizvēja.

Caur rudzē teirumu
Pa stygu lānom gōji,
Un dryvas brīdumu
Ar pīrcu nūvārōji.

AUGUSTS EGLIS

Vosoras vokori pi Varines kolna

Tev priksā tauriņš skrēja,
Kod vōrpas tevi sveice,
Un tovu vaigu apmirdzēja
Spūzos saulis tveice.

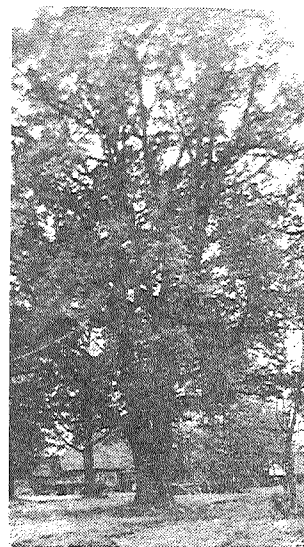
Tevi Dīvs pi rūkas jēme,
Kod sātuvi tu tvēri,
Un svēfēita beļ tāvu zeme,
Kur tu kōju spēri.

Jau klonu lejas mygla kloj
Ar valgmi syltu jo syltu.
Kļoj kļovu lopas samtzaļu tyltu
Por leļceļu boltu jo boltu.

Nu druvom maizes smarža
šur nok,
Ar sofeigu bryunuma spēku,
Un grīze sovu dzīsmi tai
skandynot mok,
Ka sajyuti augleibas pīku.
Uz slūku spornim šei vosora
slaid
Mjūzeibā zylgā jo zylgā —
Pi tovom kojom zalpalākai
smylgai

Rosas pilīni kreit...
— Bet klonu lejas mygla vēl
kļoj...

Varines kolns — augstoko
vīta Bērzpīli

M. Bukšs

Pīzeimes par latgaļu volūdu

Vaicojums par senēju latgaļu volūdu ir pilnēigi napēteita nūzare baltu filologijā. So vaicojuma atstošonai nūvortā ir bejuši sovi ideologiski apsvārumi. Bejuši arī mēģinājumi vaicojumu nūstodeit tai, it kai senējo latgaļu volūda byutu bejuse tys pat tagadejais «vydsdialekts», kas jau 13. godu symtā byutu bejis runots vysā senējā Latvijā.

Beļ mēs radzom tai, ka tys av, ka vyspori par «vydsdialektu» kai vīnu senējos Latvijas volūdu nav nīmoz tīspējams runot, jo Latvijas teritorijā, kai tū mēs zynom, kodreiz ir apdzēivojušas vairokas atsevišķas cīļtis un tautēņas, nu kurom kotrai ir bejuse sova valsts, sova kultura, sova volūda ar leloku voi mozoku sovstorpejū radniceibu.

Senējo Latvija eistajā un šaurokajā nūzeimē ir tikai Latgola, un tikai tos tīdzēvotoji senotnē saukti par latvišim. Vēstures olūtūs šei tradīcija ir pastovējuse cauri vysim godu symtīm leidz pat jaunajim laikim. Tikai pādejuš godu symtūs arī poreji apgoboli tgyun Latvijas un latvišu nūsaukumu. Ari jaunokūs laiku antropologiskī pētējumi aplīcnoj, ka tikai Austrumlatvijā uzroda tei roku latvišu tipu.

Kai Latvijas, tai arī latvišu nūsaukums pat nu senējos Latgolas, kur vordi Latgola un Latvija, kai arī latgaļš un latvišs ir bejuši synonīmi. Jaunajūs laikūs, sevišķi 20. godu symtā, vords latgaļš lītots gon kai regionals apzeimējums, kas izzoka tīdzēvotoju izacelšonu nu Latgolas, gon arī pīdareibu pī senējos latgaļu cīļtis (resp. tautas), kas lītōj sovu senēju volūdu.

Senējos latgaļu volūdas ekzistences pīrodeisonai ir materiali jau socūt ar vēsturiskajim laikim, tas ir, nu 12. un 13. godu symtā. Senējo latgaļu volūda, kas reizē ir arī senējo latvišu volūda, nav vys identiska ar tagadejū lejas latvišu volūdu voi t. s. «vydsdialektu», beļ gon identiska ar tagadejū augšlatvišu volūdu, kū modernajā volūdnicībā ir pījīmts saukt gon par augšzemnīku dialektu, gon arī par dialektu, gon arī par izlūksni, kai tys ir dažos instrukcijos un ministru kabinetu lāmumūs.

UNIKALS ATRODUMS

Sergeja Jesenina radušais montojums vēļ nabyut nav pilnēibā izpēteits. Pēdejaiss jo kūpotūs rokstu izdavums sešūs sējumūs, kas laists klajā 1977.—1980. godūs, naizsmel vysu tū, kū dzejnīks radējis. Dažaidu tīmeslu dēļ tajā nav tīvītoti vairoki roksti, dzejūli, vēstules, lītīškos zeimeites, in-

skripti (veļtējuma Troksti) un daudz cyta. Orpus izdavuma palykuši arī atsevišķi dorbi, kas ir vēļ pagaidom napējamūs personiskajūs sakīpojūmūs, kai arī tī, kuri vēļ nav atrosti vai arī nūzadeiti. Nu ir sokts dorbs pi Sergeja Jesenina kūpotūs rokstu akademisko izdavuma ostonos

Cytaidi tys ir ar volūdu rītumu Latvijā. Tur kaidreiz beja lībtīši, kurši, zemgali ar dažaidom volūdom (kaut kaidu tāmniku nav bejis nikod). Lībtīši pamozom porsatautoja,

sasajaukdami ar latgalim, un arī kurši, kuru volūda kaidreiz ir bejuse līti tyva pīryušim, porlatvyskojušīs kūpā ar zemgalim. Tū vairokkort aplīcnoj Blese. Zemgaļu tīspaidam 14.

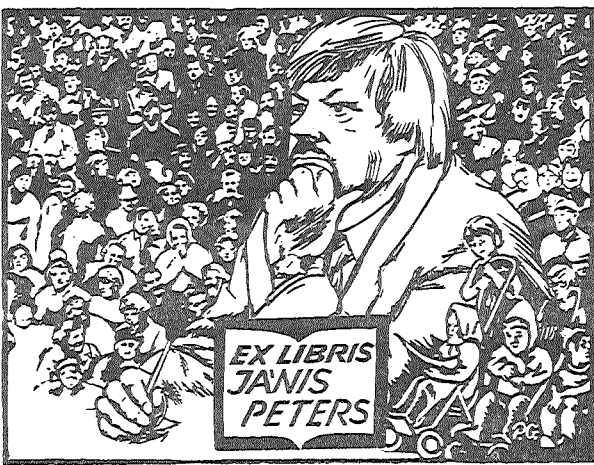
Ir izteikts uzskots, it kai latgaļu dialekts, resp. augšlatvišu volūda, byutu rodusēs slāvu tīspaidā pādejuš godu symtūs, beļ, kai jau radzējom, šys uzskots ir tikai zynomas ideologijas propaganda bez vajadzēgo pamata, kam ar zynotni nav nikaidu sākaru. Senējo latgaļu volūda (resp. latgaļu dialekts) ir vaca volūda un reizē arī vacokais latvišu volūdas veids vyspori.

Beļ ar tū tūmār navars saceit, ka tei byutu pastovējuse jau nu pasaulā radeišonas. Runot par tū nūzeimotu sprīdelēt bez materialim, beļ mes varom gon pījīmt, kai tū aplīcnoj prof. Būga, ka tei ir pastovējuse jau tyvokajā aizvēsturē, t. i., jau pīrms raksteitos vēstures sokumim.

Socūt ar vacokūs hroniku un dokumentu materialim, mums ir drūši pīrodējumi, ka senējo latgaļu volūda ir pastovējuse vysu pādejuš godu tyuktūs. Kas atsateic uz volūdu izacelšonu un atteisteibu, tod josoka, ka orpus vēsturiski un lingvistiski drūšajim materialim var byut tikai mūsējam nanūzeimeigas teorijas. Nūzeimeigas atziņas ir tikai tīktoj, par cik tos bolstos uz drūšim materialim. Leidz šam par senēju latgaļu volūdu ir runots bez argumentim, kodēļ arī mes palai kam redzējom, ka ar daudzom teorijom nav nīmoz tīspējams disputēt, jo tos nav balsteitas ni uz kaidim materialim.

Senējos latgaļu volūdas pastovēišonas pīrodeisonai mums materialim ir un jī līcnoj, ka tos kontinuitivais turpnojoms ir tagadejo augšlatvišu volūda. Tai kai senējo latgaļu tautēņa jau nu aizvēsturiskim laikim tīdzēvotoju vīnu un tū pošu teritorijā kū tagad, un tai kai tei nav porsatautojuse, tod navar byut runa par tū, ka tei sovu volūdu byutu atstojuse un dažūs godu symtūs tgyvuse jaunu. Pēc sēļu latgalizeišonas, resp. latvyskošonas, tagadejā austrumu Latvijā palyka tikai vīna vīneiga lingvistiska vīneiba, kas sovu byuteibu sagloboja leidz tagadejam laikam.

Piters
Gleizdāns
un jo
gromot-
zeimes

gromotos, kura izdūšona teik plānota nu 1992. leidz 1995. godam.

Par akademisko izdavuma centru kļuvis PSRS Zynotņu akademijas M. Gorkija vordā nūsauktais Pasaules literatūras institūts. Zynotnīku grupa, kas tajā izveidūta, jau kērusēs pi ryupeiga izpētes dorba. Jo nav taču izznoti vysi arhivi, vēļ nav sakortoti daudzū literatūras un mokslas darbinīku fondi, daudz kas joatrud privātos kolekcijos, vēļ pīlneibā nav izskaiteiti 1911.—

1930. godu periodyskī izdavumi gon tepat myusu zemē, gon aiz jos rūbežom. Un var gadeitīs pavysam nagaideiti atrodumi.

Nasen mēs ratā Neveles literatūras un mokslas nedēļas izdavumā «Aitsauksmes» (1921. goda 23. marts — ūtro numura trešajā loppusē) uzgojom leidz šam nazynotu Sergeja Jesenina dzejūli. Tys beja tīvītots nūdalējumā «Sovdepa poezijas pērlis (1917.—1919. godu izvyikumi) kūpā

Vaci roksti roda, ka arī Kūrzemē kaidreiz ir bejuši styprī latgaļu volūdas tīspaidi. Ar tū bejuši lejas latvišu volūda ir bejuse tyvoka tagadejai augšlatvišu volūdai. Atsatolynošona nu senēju latgaļu ir sokusēs rītumu Latvijā — Kūrzemē un ap Reigu, kur 15. un 16. g. svintā ir bejuse obu latvišu dialektu rūbeža ar tīpatneju maieniciskūmu kai rūbežas pazeimi. Pēc tam šei rūbeža ir vērzējusēs uz austrumim, radeidama porejas jūslu ap Alūksni. Vēļ arī tagad šei rūbeža storp augšlatvišu un lejas latvišu volūdu it nu zīmelim pori Pībolgai uz Lelvordi, Jumprovu un pori Daugovai uz Baldoni un Lītovas rūbežu. Tei ir rūbeža augšlatvišu un lejas latvišu volūdas intonacijom un ar tom fonetiskajom atšķireibom, kas šķir obu leļūs latvišu volūdas dialektus. Tū aplīcnoj arī jaunoko dialektu pētniceiba.

Senējos volūdas pīroksti

Vacokais latvišu lyugšonas pīroksts nūdrukots Sebastiana Minstera «Kosmografijā» 759. loppusē, kū izdarejis kaidis Leporicids (vociski saukts Hasentofers) 1547. godā Reigas apkortnē:

«Taebes mus kas tu es ekschan debbessis, schweitz towswaartz, Enack mums towswalstibe, towspraats bus ka ekschkan debbes ta wurs... musse denische maeye duth mums schoden, pammat mums musse gramka mums pammat musse parradneeken. Ne ewede mums badekle peft passarga mums nu wusse lounes. Var saprast, ka tys ir «Tāvs myusu...»? Beļ šei lyugšona vēļ nu pogonu laikim, kod cylvāki pīlyudze dobu, pīraksteitā 1725. godā Daugavpīļs jezuitu tīrnīka publicējis Kientjenss...? Kas tīvītōj ko klāst? Ir dīvzans spej? sze as atneszu tew gascincu. Na aystyc tu monus barnus, na aystyc tu monus lūpūs, cywkus, na aystyc tu muwsu weselieybu y nikodu nalaymu nador».

ar V. Majakovska, V. Kamenka, V. Seršeneviča un V. Kņazeva dzejas ryndom. Lyuk, šis dzejūlis:

S. Jesenins
Ar meilamū naidu pīlīnī tīpaši
Un skaisto zvāra dvieseles
tīā —
Ar slapkoveibas krystīm
krysta tī poši,
Kas sauce nu pretejos molas...

Soku: ejit jjus munā vordā
Zem šos svieteibas cāly.
Jūdass — nav skaistoka
vorda —

Es jysu Jūdass — slāvi.

Varbyut, ka tys ir tikai kaidis fragments nu Sergeja Jesenina garoka dzejējuma vai poemas, kura palykuse mums nazynoma, tūmār šos ryndas, spryžūt pēc sacereišonas manīres, var dateit ar 1919. godu, namūt vārā arī nūrodes publikācijā.

N. JUSOVS,
Jesenina bīdreibas «Radunica» pīrkšādātōjs, bibliofils jesenists (Moskova).

